

Overweging 18 februari 2024

Eerste zondag van de veertigdagentijd

Marcus 1,12-15:.

Het evangelie van vandaag is zo kort dat ik het nog een keer voorlees: 'Meteen daarna dreef de Geest hem de woestijn in. Veertig dagen bleef hij in de woestijn, waar hij door Satan op de proef werd gesteld. Hij leefde er te midden van de wilde dieren, en engelen zorgden voor hem.

Nadat Johannes gevangen was genomen, ging Jezus naar Galilea, waar hij Gods goede nieuws verkondigde. Dit was wat hij zei:

“De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws.”

Ik heb beloofd terug te komen op de woorden **veertigdagen** en **vasten**.

Die **veertigdagen** tijd duurt eigenlijk 46 dagen, maar we trekken de zondagen er van af.

Die veertig dagen keren vaak terug in de bijbel. Het gaat niet om een getal maar om een symbool: veertig betekende vroeger één generatie. De mensen leefden toen veel korter. En vrouwen krijgen na hun veertigste geen kinderen meer.

Veertig dagen betekent voorbereiding en verwachting, en ook van zuivering (quarantaine). Dat zien we ook bij Noach, Mozes en Elia. Jezus plaatst zich zo in een Bijbelse traditie.

Vandaag is dus het begin van de veertigdagentijd. Vroeger heette dat gewoon *vasten*. Dat was een stuk eenvoudiger, je had gewoon een vastentrommeltje, daar deed je de snoepjes in die je kreeg, bijvoorbeeld het snoepje van de week van De Gruyter.

Ik hoor niemand tegenwoordig spreken over *het veertigdagentrommeltje*.

Nu dat **vasten**. Twee weken geleden zei pastoor Geert tijdens zijn overweging: “Wij moeten tijd vrij maken om er over na te denken wat er écht toe doet!”

En toen was de vasten nog niet eens begonnen.

Als het je niet lukt om te vasten, als je de leegte in jezelf ervaart, als je niets weet om te bidden of te overwegen, durf dan te zwijgen en in de stilte te blijven.

Afgelopen woensdag konden we een askruisje halen. Een waarschuwing: mens, bedenk dat je van stof bent en weer stof zult worden.

In het evangelie wordt gesproken van Satan. Dat is de duivel. Wij geloven niet meer in die duivel, met zijn hoorntjes.

Maar als wij *duivel* vervangen door *het kwaad* bestaat hij wel degelijk.

Het kwaad is overal om ons heen sterker nog, het zit ook in ons zelf.

Het kwade doen? Wij toch niet! Wij doen nog geen vlieg kwaad! Maar als wij het kwade vertalen als het nalaten van het goede... daar kunnen we over meepraten.

Zodoende is de vasten bij uitstek de tijd om het goede te doen.

We kunnen eenzamen bezoeken of uitnodigen, we kunnen de voedselbank steunen, boodschappen doen voor iemand anders, een hand op een arm leggen of onze arm over een schouder slaan. Er valt genoeg te doen.

Ik hoop daarom dat deze vasten er niet alleen eentje wordt van het nalaten: het afzien van een wijntje of een sigaretje of een stukje vlaai, maar vooral eentje van **doen**. En dan niet met een uitgestreken ernstig gezicht, maar alles met een glimlach.

Ik heb het evangelie twee keer voorgelezen, zodat u ook dat ene zinnetje zou horen: “Engelen zorgden voor hem.”

Ik denk dat Marcus dit zinnetje eraan toe heeft gevoegd omdat Jezus in leven moest blijven: zijn uur was nog niet gekomen. Drie jaar later zou hij worden vermoord.

Laat zijn vasten een voorbeeld voor ons zijn, zijn dood liever niet.

Maar toch, ik hoop dat zijn berusting en zijn overgave voor ons een inspiratie kunnen zijn voor het moment waarop òns laatste uur geslagen is.

Amen.